

[Søren Olesen.]

ninger på priserne, kan selvfølgelig ikke helt benægtes, men det må dog vist være godt at holde fast, at priserne er det primære, og at de lønstigninger, som naturligvis kan følge deraf, er det sekundære. Sådant som situationen er i øjeblikket, er der jo sket en vis prisstigning udefra. Den ærede ordfører for forslagsstillerne talte om, at stigningen kom fra Amerika allerede for et års tid siden eller mere, og den skulle have været modvirket. Jeg ved ikke rigtig, hvad der menes med det, for hvis vi tager den øjeblikkelige situation, dette, at der er sket en prisstigning på visse udenlandske varer, f. eks. på brændsel, er det da kun godt, at vi opretholder eller søger at forbedre vort bytteforhold. Det er kun glædeligt, at landbruget samtidig har opnået højere priser for sine eksportvarer, og at andre eksport erhverv tilsvarende søger at opnå højere priser udadtil. Og når det er tilfældet, kan man vel heller ikke finde noget mærkeligt i, at det hjemlige prisniveau stiger, for ellers skulle man jo for at holde priserne nede på hjemmemarkedet lave kunstige indgreb. Men når det forholder sig således, er der ikke noget underligt i, at priserne går op, og det, der i så henseende er sket, i hvert fald i den senere tid, kan man efter min mening ikke betegne som inflation; det mener jeg den ærede ordfører for forslagsstillerne har ret i. Det er ikke så meget en inflation som en udvikling både indadtil og udadtil, der har skabt højere priser, hvilket naturligvis må få pristallet til at stige. Og hvis der skal være den ligevægt og balance i samfundet, som det ærede medlem efterlyser, må der selvfølgelig også følge højere lønninger med, for ellers vil lønmodtagerne jo blive forfordelt ved den udvikling, der her er sket.

Derimod kan jeg give det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ret i, at liberalisering ville kunne have haft en dæmpende indflydelse på denne prisudvikling i nogle tilfælde, sådan at der vel var sket en prisstigning på visse områder, men en billig-gørelse på andre, hvilket ville kunne have opvejet hinanden. Vi har fra vor side høv-det, at man bør liberalisere, føre liberalise-ringen videre, deri er jeg enig med den ærede ordfører for forslagsstillerne; men når det ærede medlem så siger, at dette har

været umuligt, synes jeg dog, at det trænger til bevis. For selvom jeg må indrømme, at andre lande har gennemført restriktioner, der af os altså betragtes som dumheder, kan det dog ikke være sådan, at vi skal følge efter og gøre de samme dumheder.

Hvad nu angår selve det fremsatte forslag, venter jeg og mit parti os ikke særlig meget af et sådant udvalg; at der skulle kunne komme noget væsentligt nyt frem, er vel vanskeligt at tro. Men naturligvis, hvis regeringen ønsker at gå med til, at der nedsættes et sådant udvalg, kan man jo vanskeligt sætte sig derimod; hvis regeringen mener, der kan komme noget ud af det, ville det være urigtigt at forhindre den i at prøve derpå.

Hvad det nu er, forslagsstillerne har tænkt sig med et udvalg, ved jeg ikke rigtig. Hvis man har tænkt sig, at dette udvalg skulle kunne forenkle begreberne for os — det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard brugte det udtryk, at offentligheden har for lidt saglig orientering — ja, så kunne jeg i og for sig også være glad for et sådant udvalg, men jeg har ikke rigtig nogen tro til, at det kan forenkle begreberne for os, således at det bliver lettere at tage stilling til problemerne, således at man kan borteliminere den forvirring, der hersker på dette område, og stille begreberne op klart og anskueligt — det plejer sådanne videnskabelige kommissioner jo ikke at have evne til. Nu skal der ganske vist også sidde praktiske erhvervsfolk i udvalget, men formandsskabet og hovedvægten vil komme til at ligge hos nationaløkonomer, og det er ikke altid, de taler et sprog, som er så let at forstå. Jeg husker engang, jeg diskuterede med en nationaløkonomisk student; han talte hele tiden om produktionsfaktorernes ækvivalens. Jeg ved ikke, hvordan et sådant udtryk skal kunne forstås af almindelige mennesker. Det går jo tit sådan, når man skal have en redegørelse fra sådanne kommissioner, at så langt fra at begreberne bliver forenklet, bliver der snarere bragt så mange ting ind i redegørelsen, at det hele bliver vanskeligt at overse, og tilmed bruger man så udtryk, der ikke er forståelige for den jævne befolkning i hvert fald.

Det står sådan for mig, at det, forslagsstillerne har tænkt sig, er — vi kan vel